[2.34.1] Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ χειμῶνι Ἀθηναῖοι τῷ πατρίῳ νόμῳ χρώμενοι δημοσίᾳ ταφὰς ἐποιήσαντο τῶν ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ πρώτων ἀποθανόντων τρόπῳ τοιῷδε.	[2.34.1] Τον ίδιο χειμώνα οι Αθηναίοι οργάνωσαν, κατά την αρχαία συνήθεια, την τελετή της δημοσίας ταφής των πρώτων νεκρών του πολέμου. Η ετοιμασία γίνεται με τον εξής τρόπο.
[2.34.2] τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες, καὶ ἐπιφέρει τῷ αὐτοῦ ἕκαστος ἤν τι βούληται·	[2.34.2] Τρεις μέρες πριν από την τελετή κατασκευάζουν μίαν εξέδρα και αποθέτουν εκεί τα οστά των νεκρών. Ο καθένας, αν θέλει, μπορεί να φέρει ένα αφιέρωμα στον δικό του.
[2.34.3] ἐπειδὰν δὲ ἡ ἐκφορὰ ᾖ, λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι, φυλῆς ἑκάστης μίαν· ἔνεστι δὲ τὰ ὀστᾶ ἧς ἕκαστος ἦν φυλῆς. μία δὲ κλίνη κενὴ φέρεται ἐστρωμένη τῶν ἀφανῶν, οἳ ἂν μὴ εὑρεθῶσιν ἐς ἀναίρεσιν.	[2.34.3] Όταν έρθει η στιγμή της εκφοράς, τοποθετούν φέρετρα κυπαρισσένια επάνω σε αμάξια. Ένα φέρετρο για κάθε φυλή. Τα οστά του κάθε νεκρού είναι στο φέρετρο της φυλής του. Ένα όμως φέρετρο το μεταφέρουν κενό. Είναι των αφανών, εκείνων που τα σώματα δεν βρέθηκαν.
[2.34.4] ξυνεκφέρει δὲ ὁ βουλόμενος καὶ ἀστῶν καὶ ξένων, καὶ γυναῖκες πάρεισιν αἱ προσήκουσαι ἐπὶ τὸν τάφον ὀλοφυρόμεναι.	[2.34.4] Στην τελετή πηγαίνει οποίος θέλει, είτε πολίτης είτε ξένος. Πηγαίνουν και οι γυναίκες, συγγενείς, που στέκονται μπροστά στον τάφο και μοιρολογούν.
[2.34.5] τιθέασιν οὖν ἐς τὸ δημόσιον σῆμα, ὅ ἐστιν ἐπὶ τοῦ καλλίστου προαστείου τῆς πόλεως, καὶ αἰεὶ ἐν αὐτῷ θάπτουσι τοὺς ἐκ τῶν πολέμων, πλήν γε τοὺς ἐν Μαραθῶνι· ἐκείνων δὲ διαπρεπῆ τὴν ἀρετὴν κρίναντες αὐτοῦ καὶ τὸν τάφον ἐποίησαν.	[2.34.5] Αποθέτουν τους νεκρούς στο δημόσιο νεκροταφείο που βρίσκεται στο ωραιότερο προάστιο της πόλης. Εκεί θάβουν πάντα τους νεκρούς του πολέμου. Μόνη εξαίρεση έκαναν για όσους έπεσαν στον Μαραθώνα. Αυτούς, για την εξαιρετική τους ανδρεία, έκριναν πως έπρεπε να τους θάψουν στον τόπο της μάχης.

[2.34.6] ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῇ, ἀνὴρ ἡρημένος ὑπὸ τῆς πόλεως, ὃς ἂν γνώμῃ τε δοκῇ μὴ ἀξύνετος εἶναι καὶ ἀξιώσει προήκῃ, λέγει ἐπ᾽ αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα· μετὰ δὲ τοῦτο ἀπέρχονται.	[2.34.6] Όταν τους σκεπάσει η γη, ένας πολίτης, ξεχωριστός για την αξία του και τα χαρίσματά του, ορισμένος από την Πολιτεία, κάνει τον έπαινο των νεκρών.
[2.34.7] ᾧδε μὲν θάπτουσιν· καὶ διὰ παντὸς τοῦ πολέμου, ὁπότε ξυμβαίη αὐτοῖς, ἐχρῶντο τῷ νόμῳ	[2.34.7] Έπειτα ο κόσμος φεύγει. Έτσι γίνεται η ταφή. Όσο βαστούσε ο πόλεμος, κρατούσαν την συνήθεια αυτή κάθε φορά που έπρεπε.
[2.34.8] ἐπὶ δ᾽ οὖν τοῖς πρώτοις τοῖσδε Περικλῆς ὁ Ξανθίππου ἡρέθη λέγειν. καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἐλάμβανε, προελθὼν ἀπὸ τοῦ σήματος ἐπὶ βῆμα ὑψηλὸν πεποιημένον, ὅπως ἀκούοιτο ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου, ἔλεγε τοιάδε.	[2.34.8] Για τους πρώτους νεκρούς του πολέμου ορίσαν να μιλήσει ο Περικλής του Ξανθίππου. Όταν ήρθε η στιγμή προχώρησε από το μνημείο, ανέβηκε σ' ένα ψηλό βήμα για να τον ακούει το συγκεντρωμένο πλήθος και είπε: